

Határozatok Tára

YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2016. május 26.¹

C-218/15. sz. ügy

Gianpaolo Paoletti és társai elleni büntetőeljárás

(a Tribunale ordinario di Campobasso [campobassói rendes bíróság, Olaszország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal — Alapvető jogok — Az enyhébb büntető jogszabály visszaható hatálya — Románia Európai Unióhoz való csatlakozásának a hatása a csatlakozás előtt elkövetett, Olaszország területére történő jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás vétségére”

1. A jelen ügyben annak elbírálására kérték fel a Bíróságot, hogy milyen hatással van Romániának az Európai Unióhoz történő csatlakozása a román állampolgárok Olaszország területére való jogellenes beutazásához és ottani tartózkodásához történő segítségnyújtással kapcsolatos bűncselekményekre, amennyiben ezeket a csatlakozás előtt követték el. A Tribunale ordinario di Campobasso (campobassói rendes bíróság) különösen azt szeretné megtudni, hogy a bűncselekmény elkövetése után, ám az elkövető elítélése előtt történt említett EU csatlakozás következtében megszűnik-e az Olaszország területére való jogellenes beutazáshoz és az ott való jogellenes tartózkodáshoz történő segítségnyújtás bűncselekményi jellege.

2. A jelen indítványban kifejtem azokat az okokat, amelyek miatt úgy vélem, hogy egy tagállamnak az Unióhoz való csatlakozása, amely azután történt, hogy egy másik tagállam területére való jogellenes beutazáshoz és ugyanezen tagállam területén való jogellenes tartózkodáshoz történő segítségnyújtás bűncselekményét elkövették, ám még azelőtt, hogy az elkövetőt elítélték volna, nem vonja maga után e cselekmény bűncselekményi jellegének megszűnését.

I – Jogi háttér

A – Az uniós jog

3. Az Európai Unió Alapjogi Chartája² 49. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„Senkit sem szabad elítélni olyan cselekményért vagy mulasztásért, amely az elkövetése idején a hazai vagy a nemzetközi jog alapján nem volt bűncselekmény. Ugyancsak nem lehet a bűncselekmény elkövetése idején alkalmazható büntetésnél súlyosabb büntetést kiszabni. Ha valamely bűncselekmény elkövetése után a törvény enyhébb büntetés kiszabását rendeli, az enyhébb büntetést kell alkalmazni.”

¹ — Eredeti nyelv: francia.

² — A továbbiakban: Charta.

4. A jogellenes be- és átutazáshoz, valamint a jogellenes tartózkodáshoz történő segítségnyújtás meghatározásáról szóló, 2002. november 28–i 2002/90/EK tanácsi irányelv³ 1. cikkének (1) bekezdése szerint minden tagállam megfelelő szankciókat állapít meg az olyan személlyel szemben, „aki szándékosan segítséget nyújt olyan személynek, aki nem állampolgára egyik tagállamnak sem, abban, hogy az érintett állam külföldiek be-, illetve átutazásáról szóló jogszabályainak megsértésével egy tagállam területére beutazzon, illetve azon átutazzon”, valamint az olyan személlyel szemben is, „aki anyagi haszonszerzés céljából szándékosan segítséget nyújt olyan személynek, aki nem állampolgára egyik tagállamnak sem, abban, hogy az érintett állam külföldiek tartózkodásáról szóló jogszabályainak megsértésével egy tagállam területén tartózkodjon”.

5. A jogellenes be- és átutazáshoz, valamint a jogellenes tartózkodáshoz történő segítségnyújtás elleni küzdelem büntetőjogi keretének megerősítéséről szóló, 2002. november 28-i 2002/946/IB tanácsi kerethatározat⁴ 1. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy „[m]inden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy a 2002/90/EK irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott bűncselekmények hatásos, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal legyenek sújthatók, amelyek kiadatást is maguk után vonhatnak”. E kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése azt is rögzíti, hogy e büntetőjogi szankciókhoz intézkedésként adott esetben többek között kiutasítás kapcsolódhat.

B – Az olasz jog

6. Az olasz alkotmány 25. cikkének (2) bekezdése szerint senki sem büntethető olyan törvény alapján, amely a cselekmény elkövetését követően lépett hatályba.

7. A codice penale (büntető törvénykönyv) 2. cikkének (1) bekezdése szerint senki sem büntethető olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés időpontjában hatályos törvény alapján nem minősült bűncselekménynek. Ugyanezen törvénykönyv 2. cikkének (2) bekezdése szerint pedig senki sem büntethető olyan cselekmény miatt, amely későbbi törvény alapján nem büntetendő. Büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet esetén a büntetés nem hajtható végre, és a büntetőjogi következmények semmissek.

8. Az 1998. július 25-i decreto legislativo n. 286 – Testo unico delle disposizioni concernenti la disciplina dell’immigrazione e norme sulla condizione dello straniero (a beutazásról és a külföldiek jogállásáról szóló rendelkezések egységes szerkezetbe foglalt szövegéről szóló, 1998. július 25-i 286. sz. törvényerejű rendelet⁵) a 94. sz., 2009. július 15-i törvénnyel módosított szövegében,⁶ a 12. cikke (3) bekezdésének a) és d) pontjában kimondja, hogy ha a cselekmény súlyosabb bűncselekményt nem valósít meg, bárki, aki külföldi állampolgárok Olaszországba való szállítását ezen egységes szerkezetű jogszabály rendelkezéseinek megsértésével előmozdítja, irányítja, szervezi, finanszírozza vagy megvalósítja, vagy olyan cselekményeket valósít meg, amelyek segítségével jogellenesen Olaszország, vagy olyan más ország területére léphetnek, amelyek nem állampolgárai és ahol nem rendelkeznek tartózkodási engedéllyel, öt évtől és tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel, valamint személyenként 15 000 euró pénzbüntetéssel büntetendő, amennyiben a cselekmény legalább öt személy olaszországi belépésére, illetve tartózkodására vonatkozik, vagy pedig azt legalább három személy együttesen követi el, illetve azt nemzetközi közlekedési szolgáltatást, vagy pedig hamis, hamisított vagy jogellenesen megszerzett okiratokat felhasználva követik el.

3 — HL 2002. L 328., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 64. o.

4 — HL L 328., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 61. o.

5 — A GURI 1998. augusztus 18-i, 191. számának rendes melléklete.

6 — A GURI 2009. július 24-i, 170. száma, a továbbiakban: 286/1998. sz. törvényerejű rendelet.

9. A 286/1998. sz. törvényerejű rendelet 12. cikkének (3a) bekezdése szerint, amennyiben a (3) bekezdésben említett cselekményt e (3) bekezdés a)–e) pontjában írt esetek közül legalább kettőnek a megvalósításával követik el, a büntetési tételt meg kell emelni.

II – A ténybeli háttér

10. Gianpaolo Paoletti és több más személy ellen büntetőeljárás folyik, mégpedig azért, mert 30 román állampolgár jogellenes beutazását tették lehetővé Romániának az Unióhoz való csatlakozását megelőző időszakban. Különösen azt róják terhükre, hogy a külföldi munkavállalók beutazására vonatkozó szabályokat szándékosan és csalárdul megszegtek, annak érdekében, hogy az olcsó külföldi munkaerő nagymértékű és tartós kizsákmányolásából hasznot húzzanak, amely cselekmények a 286/1998. sz. törvényerejű rendelet 12. cikkének (3) és (3a) cikke által büntetni rendelt elkövetési magatartást jellemzik.

11. A kérdést előterjesztő bíróság azt is kifejti, hogy a vádlottak a bukaresti székhelyű Api Construction SRL fiktív telephelyeként Oma Srl néven társaságot alapítottak Pescarában (Olaszországban). A Direzione Provinciale del Lavoro di Pescara-tól (a pescarai területi munkaügyi hivatal) 30 román állampolgár számára kértek és kaptak munkavállalási engedélyt és ennek következtében Olaszország területére vonatkozó tartózkodási engedélyt, a 286/1998. sz. törvényerejű rendelet 27. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján, amely a munkáltató kérésére megengedi a törvényben meghatározott kvótákon felül az Olaszország területén tevékenységet kifejtő szervezetek vagy vállalkozások munkavállalóinak ideiglenes belépését, bizonyos feladatok vagy célok végrehajtása érdekében, korlátozott vagy meghatározott időre.

III – Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

12. A Tribunale ordinario di Campobasso-nak (campobassói rendes bíróság) aggályai támadtak az uniós jog értelmezése kapcsán, tehát úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) Úgy kell-e értelmezni a [az 1950. november 4-én, Rómában aláírt, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény⁷] 7. cikkét, a Charta 49. cikkét [...] és az EUSZ 6. cikket, hogy Romániának az [...] Unióhoz történő 2007. január 1-jei csatlakozása megszüntette a 268/1998 törvényerejű rendelet 12. cikkében szabályozott és büntetni rendelt cselekmény bűncselekményi jellegét, amennyiben azt román állampolgároknak az olasz állam területére való illegális beutazásához történő segítségnyújtással, illetve Olaszország területén történő jogellenes tartózkodásuk elősegítésével követték el?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a hivatkozott cikkeket, hogy a tagállam nem alkalmazhatja az enyhébb (*in mitius*) törvény visszaható hatályának elvét azokkal a személyekkel szemben, akiket a [...] 268/1998. sz. decreto legislativo 12. cikkének Romániának az Európai Unióhoz történő 2007. január 1-jei csatlakozását (vagy más ezt követő, a szerződés teljes hatálybalépését jelentő időpontot) megelőzően elkövetett megsértésével, román állampolgárok illegális beutazásához történő segítségnyújtással vádolnak, amely cselekmény 2007. január 1-je óta már nem bűncselekmény?”

7 — A továbbiakban: EJE.

IV – Elemzés

13. Kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság valójában azt szeretné megtudni, hogy az EJEE 7. cikkét, a Charta 49. cikkét és az EUSZ 6. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy Romániának az Unióhoz való csatlakozása megszűnteti-e román állampolgároknak az Olaszország területére való jogellenes beutazásához és az ott való jogellenes tartózkodásához történő segítségnyújtás bűncselekményi jellegét, tekintettel arra, hogy e cselekmények elkövetése után, ám még azelőtt, hogy az elkövetőt elítélték volna, ezek az állampolgárok uniós polgárok lettek.

14. Az olasz kormány álláspontja szerint ezek kérdések elfogadhatatlanok, mivel az érintett olasz büntető jogszabályok, vagyis a külföldi állampolgárok Olaszország területére való jogellenes beutazásához történő segítségnyújtás bűncselekményé nyilvánítása, nem esnek az uniós jog hatálya alá. Kifejti, hogy a külföldi állampolgárok jogellenes beutazásának elősegítését célzó magatartások büntetőjogi megítélését az uniós jog nem szabályozza. Tehát a jelen ügyben releváns olasz szabályozás nem az uniós jognak az Olasz Köztársaság általi végrehajtására irányul, ennek következtében a Charta nem alkalmazandó.

15. Ahogy azt az Európai Bizottság helyesen megjegyzi, a 2002/90 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy minden tagállam megfelelő szankciókat állapít meg minden olyan személlyel szemben, aki szándékosan segítséget nyújt olyan személynek, aki nem állampolgára egyik tagállamnak sem, abban, hogy az érintett állam külföldiek be-, illetve átutazásáról szóló jogszabályainak megsértésével egy tagállam területére beutazzon, illetve azon átutazzon, valamint az olyan személy ellen is, aki anyagi haszonszerzés céljából szándékosan segítséget nyújt olyan személynek, aki nem állampolgára egyik tagállamnak sem, abban, hogy az érintett állam külföldiek tartózkodásáról szóló jogszabályainak megsértésével egy tagállam területén tartózkodjon. Egyébiránt a 2002/946 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése szerint minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy a 2002/90/EK irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott bűncselekmények hatáson, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal legyenek sújthatók, amelyek kiadatást is maguk után vonhatnak.

16. Meg kell tehát állapítani, hogy a kérdésben irányadó olasz jogszabály célja éppen az, hogy az uniós jogból eredő kötelezettségeknek eleget tegyen, tehát, hogy ezeket végrehajtsa.

17. Ennek következtében egyáltalán nem kétséges, hogy a Charta az alapeljárásban alkalmazandó.

18. A kérdést előterjesztő bíróság előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdései álláspontom szerint a bűncselekmény fogalmi elemeinek, azon belül is kettőnek, mégpedig a jogi elemnek [a büntetni rendeltségnek] és a ténybeli elemnek [a tényállásszerűségnek] az elemzésével válaszolhatók meg.

19. A jogi elem tekintetében elmondható, hogy főszabály szerint egy cselekmény bűncselekmény jellegének legitimitása a szükségességére alapítható. Amennyiben ez az előzetes feltétel teljesül, a bűncselekménynek nyilvánvalóan további, szintén alapvető feltételeknek kell megfelelnie, hogy ezen minősége megállapítható legyen, de ezek csak ebből az első feltételből következnek. Ugyanez a helyzet a jogszerűség elve által támasztott feltétellel, ahogy azt Beccaria is kifejtette, valamint a szankció arányosságának követelményével. Ugyanakkor e két utóbbi feltételt nem kellene megvizsgálni, ha nem lenne szükség a jogalkotásra.

20. A büntetőhatalom a közhatalomé, akinek jogában áll törvényeket alkotni. Ez utóbbi arra használja a büntetőhatalmat, hogy betiltson olyan magatartásokat, amelyek meglátása szerint ellentétesek az általa alapvető jelentőségűnek tekintett fogalmakkal, akár a társadalmi erkölcs, akár az alapvető működési elvei tekintetében: más szóval olyan cselekményeket, amelyek az általában közrendnek nevezett fogalmat sértik.

21. Ennek leszögezése után a terheltek által elkövetett bűncselekmények kapcsán azt kell megvizsgálni, hogy melyik közrendet sértette elsősorban az elkövetett cselekmény. Az olasz állam közrendjét, vagy pedig az Unió saját közrendjét?

22. Számomra nem kétséges, hogy itt az Unió közrendjéről van szó. Valójában az olasz jogszabály csak azért létezik, hogy végrehajtsa a 2002/90 irányelv 1. cikkének (1) bekezdését, amely kimondja, hogy minden tagállam megfelelő szankciókat állapít meg minden olyan személlyel szemben, aki szándékosan segítséget nyújt olyan személynek, aki nem állampolgára egyik tagállamnak sem, abban, hogy az érintett állam külföldiek be-, illetve átutazásáról szóló jogszabályainak megsértésével egy tagállam területére beutazzon, illetve azon átutazzon, valamint az olyan személlyel szemben is, aki anyagi haszonszerzés céljából szándékosan segítséget nyújt olyan személynek, aki nem állampolgára egyik tagállamnak sem, abban, hogy az érintett állam külföldiek tartózkodásáról szóló jogszabályainak megsértésével egy tagállam területén tartózkodjon, amelyet kiegészít a 2002/946 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése, amely előírja a tagállamok számára olyan büntetőjogi szankciók bevezetését, amelyek kiadatást is maguk után vonhatnak.

23. A tagállamok büntetőjoga, amikor így jár el, csupán olyan szabályok kötelező erejű rendelkezését támogatja, amelyek az összes tagállamban közősek, és csupán ezek tiszteletben tartását segíti elő.

24. Mindazonáltal mi ennek a normának a célja? Hogy a belső piac keretein belül megvédje az Unió saját szabályait, amelyek kizárólag a saját állampolgáira vonatkoznak, más szóval egy olyan működést védjen meg, amely olyan alapvető fogalmakat és szabadságokat kapcsol össze és érint, mint a személyek szabad mozgása, a letelepedés szabadsága és az állampolgárság, azaz az európai integráció alapköveit. Minden nehézség nélkül egyetértek ezen tiltó szabályozás szükségességével.

25. A jogsértésnek a tagállamok által ilyenek értelmezendő jogi eleme további pontosításhoz vezet annyiban, hogy a 2002/946 kerethatározat által a tagállamoknak előírt büntetőjogi szankciónak lehetővé kell tennie a jogsértés elkövetőinek kiadatását, és e szankcióhoz adott esetben intézkedésként kiutasítás kapcsolódhat – ez is mutatja, hogy az uniós jogalkotó a közrend sérelmét milyen súlyosnak ítéli meg. Az a törekvés, hogy az uniós közrend megsértésében bűnösnek kimondott, külföldön tartózkodó elkövetőt – az adott helyzettől függően – el lehessen ítélni vagy ki lehessen utasítani az Unió területéről, megmutatja, hogy e közrendet mennyiben sérti egy ilyen bűncselekmény.

26. Tehát valójában az Unió közrendjéről van szó. Nem található azonban egyetlen rendelkezés sem, sem a 2002/90 irányelvben, sem pedig bármely más jogszabályban, amely arra engedne a következtetni, hogy a „teljes” uniós polgárság elnyerése szükségképpen (vagy akár lehetőségként) magával vonja ezen magasabb rendű közrend sérelmének megszűnését, és ennek következtében a terheltek által elkövetett bűncselekmény ebbéli jellegének megszűnését, akik a köznyelv szerinti munkaerő-csempészt követettek el.

27. Ha ellenkező értelemben döntene a Bíróság, akkor valójában előmozdítaná ezt a fajta csempészetet, ha egy tagállam megkezdi az Unióhoz való csatlakozás tényleges folyamatát, mivel így az embercsempészek biztosak lehetnének, hogy büntethetőségük utólagosan megszűnne. Az elért cél így éppen ellentétes lenne az uniós jogalkotó által kitűzöttel.

28. Fontos lehet még kiemelni, hogy az olasz törvény szövege kizárólag az embercsempészekre vonatkozik, a csempészt igénybevevő személyekre pedig nem, teljesen összhangban a 2002/90 irányelv és a 2002/946 kerethatározat rendelkezéseivel, amelyeknek tényleges alkalmazását biztosítja.

29. E tekintetben tehát alig releváns, hogy az Unió területére történő jogellenes beutazásuk után ezek a személyek megszerezték-e az uniós polgár jogállását, vagy pedig az ehhez tartozó jogok teljességét.

30. Az is felmerült bennem, hogy mi lehet egy ilyen hatás elméleti igazolása.

31. Vitathatatlan számomra, hogy előállhat olyan helyzet, ahol az uniós jog módosítása megszünteti a nemzeti jogban meghatározott bűncselekmény ilyen jellegét, abból az egyszerű és egyértelmű okból, amelyet már említettem, mégpedig, ha a nemzeti jogszabály az uniós jogból vezethető le, és hogy csupán ez utóbbi módosítása kihathat a vizsgált nemzeti szabályra. Azonban a 2002/90 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése semmilyen módosításon nem esett át, és teljesen lényegtelen ebből a szempontból az uniós polgárságnak a bűncselekmény elkövetése utáni megszerzése.

32. Véleményem szerint szintén hatástalan lenne az *in mitius* visszaható hatály elvére való hivatkozás, amelyre a Charta 49. cikkére vonatkozó utalás hivatkozik. Ez az elv valójában a jogszabályok időbelileg egymás után történő alkalmazásában igazít el, amelyet a Charta 49. cikkének (1) bekezdése is kimond. Ehhez szükséges, hogy az ugyanazon bűncselekményre vonatkozó több jogszabály kövesse egymást az időben, ami a jelen esetben nem valósult meg, hiszen semmilyen módosítás nem történt a bűncselekmény büntetendősége vagy büntetési tétele kapcsán.

33. Valójában ilyen megoldásra csak akkor lehetne jutni, ha az érintett cselekmény bűncselekményi jellege elvesztené szükségszerűségét. Azonban előzőleg bemutattam, hogy az embercsempészekre ez egyáltalán nem igaz.

34. A közrendre alapított megfontolásoktól függetlenül az elemzésnek a bűncselekmény jogi szerkezetére vonatkozó elemei is amellet szólnak, hogy az alapügy felpereseinek érvelését el kell utasítani.

35. Így érkezünk a bűncselekmény második fogalmi eleméhez, mégpedig a ténybeli elemhez.

36. A bűncselekmény tényállásának elkövetési módja alapján azt az egy cselekménnyel megvalósuló bűncselekmények közé kell sorolni. Valójában a jogellenes beutazásához történő segítségnyújtás már akkor megvalósul, amikor az „embercsempészek” igénybe vételével az érintett átlépi az Unió külső határát, a jogellenes tartózkodáshoz való segítségnyújtás pedig akkor, amikor megkapja azokat a csalárd módon megszerzett dokumentumokat, amelyek alapján látszólag élhet az uniós polgárság vagy pedig a jogszerűen tartózkodó harmadik országbeli munkavállaló jogállásához kapcsolódó előnyökkel.

37. Figyelemmel az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban ismertetett dátumokra, az alapügy felperesei terhére rótt bűncselekményeket teljesen és véglegesen végrehajtották a Romániának az Unióhoz történő csatlakozásáról szóló okmány hatályba lépésének napjáig, amely nem hozott semmilyen módosítást a 2002/90 irányelv – mint általános hatályú jogszabály – 1. cikke (1) bekezdésének szövegében.

38. Ezt a gondolatmenetet számomra megerősíti a román állampolgárok helyzetével történő összehasonlítás, akik szintén bűncselekményt követtek el, amikor a jogállásukra vonatkozó alapvető változás bekövetkezett, mégpedig a jogellenes tartózkodás által megvalósuló bűncselekményt követték el. A különbség pedig alapvető jellegű.

39. Ez esetben a volt harmadik ország állampolgára által elkövetett bűncselekmény tartós jellegű, amelynek a tényállási eleme, mégpedig egy olyan állam területén történő tartózkodás, ahol ez nem lenne megengedett, egészen addig nem fejeződik be, amíg ez a helyzet fennáll. A tartós bűncselekmények esetén az egyik legnyilvánvalóbb következmény, hogy az elévülés egészen addig nem kezdődik el, amíg a bűncselekmény be nem fejeződik.

40. Mivel az állampolgárság megszerzése akkor történt, amikor a bűncselekmény elkövetése folyamatban volt, a jogellenes tartózkodásnak csak az érintettre vonatkozó eleme eltűnik, mivel ez közvetlenül érinti a bűncselekmény tényállási elemét, az elkövetési magatartást, amely még mindig folyamatban van és láthatatlan. Valójában az uniós polgárság teljes körű jogállásának megszerzésekor a tartós jellegű bűncselekmény tényállási eleme, azaz, a teljes jogú uniós polgárság meglétének hiánya, elenyészik.

41. Egyébiránt ugyanezen esemény bekövetkeztekor ez a bűncselekmény, amely csak a harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozott, szükségességét is elveszti a román állampolgárok tekintetében, amely indokolja, hogy ne indítsanak olyan személyek ellen büntetőeljárást, akik származási országukba visszatértek, ám akik tekintetében az elévülés még nem következett be.

42. A fenti megfontolások egészére tekintettel úgy vélem, hogy a 2002/90 irányelv 1. cikkének (1) bekezdését, a 2002/946 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdését és a Charta 49. cikkét úgy kell értelmezni, hogy egy államnak az Európai Unióhoz történő csatlakozása, amely az ezen állam polgárainak valamely tagállam területére való jogellenes beutazásához és ugyanezen tagállam területén való tartózkodásához történő segítségnyújtás bűncselekményeinek elkövetése után, de az elkövető elítélése előtt történt, nem szünteti meg ezen cselekmények bűncselekményi jellegét.

V – Végkövetkeztetések

43. A fenti megfontolások alapján azt javasolom a Bíróságnak, hogy a Tribunale ordinario di Campobasso (campobassói rendes bíróság, Olaszország) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a következő válaszokat adja:

A jogellenes be- és átutazáshoz, valamint a jogellenes tartózkodáshoz történő segítségnyújtás meghatározásáról szóló, 2002. november 28–i 2002/90/EK tanácsi irányelv 1. cikkének (1) bekezdését, a jogellenes be- és átutazáshoz, valamint a jogellenes tartózkodáshoz történő segítségnyújtás elleni küzdelem büntetőjogi keretének megerősítéséről szóló, 2002. november 28-i tanácsi 2002/946/IB kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdését, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 49. cikkét úgy kell értelmezni, hogy egy államnak az Európai Unióhoz történő csatlakozása, amely az ezen állam polgárainak egy tagállam területére való beutazásához és ugyanezen tagállam területén való tartózkodásához történő segítségnyújtás elősegítése bűncselekményeinek elkövetése után, de az elkövető elítélése előtt történt, nem szünteti meg e cselekmények bűncselekményi jellegét.